

Het huis

De gevel van het huis was vuil en bijna net zo zwart als de houten luiken, die met hun geklapper een sinister karakter aan de druilerige decemberdag gaven. Uit de dakgoot hingen slierten klimop, nat. Het huis werd aan beide zijden omgeven door een donkere leegte.

De man betrad die leegte, komend vanaf de straat met rijtjeshuizen. Enkele tientallen meters scheidden hem nu van het huis, dat zijn silhouet langzaam begon in te ruilen voor zijn werkelijke gestalte. De afstand die hij nog te overbruggen had voor hij bij het huis aankwam leek zwanger van onheilspellende mogelijkheden. De man trok de kraag van zijn jas verder omhoog, alsof die hem zou kunnen beschermen tegen wat het dan ook was dat hem bedreigde. Dertig meter nog tot de voordeur. Die afstand had nog nooit zo ver geleken als nu. Hij was te voet, en de halve minuut die hij nodig had om die triviaal lijkende afstand te overbruggen gaf hem veel te veel denktijd. Hij was alleen, in het open veld, onbeschermd, zo voelde het. Als een kind dat na het zien van een griezelfilm met zijn rug langs de muur de trap op loopt naar het donker van de slaapkamer, zo wilde hij bescherming zoeken – maar een dergelijke vluchtmogelijkheid was hier niet voorhanden. Hier kwam het op hem zelf aan.

Ik moet mijn blik fixeren, dacht hij, terwijl hij alleen met een uiterste krachtsinspanning in staat was om zijn pas gelijkmatig te houden. Niet versnellen nu, rustig blijven. Achter een raam deed een zwak licht moeite om uit het huis te ontsnappen. Daar, richt je op die lichtbron, sprak hij zichzelf moed in, laat je niet afleiden. Nog twintig meter, volhouden nu.

Swoesh! Van schrik zwaaide de man zijn rechterarm boven zijn hoofd terwijl hij ineens dook. Het was een kraai die hem aan het schrikken had gemaakt. Het beest dat hem gepasseerd had steeg op en landde op de dakgoot. De vogel overzag het tafereel vanaf zijn positie, wachtte de man op, zo leek het.

Tien meter. Op een normale dag zou het hem tien flinke passen gekost hebben. Maar daar was vandaag geen sprake van. Ondanks zijn voornemen om niet toe te geven aan de angst, had zijn pas dezelfde onregelmatigheid aangenomen als zijn ademhaling, met dat verschil, dat de laatste steeds sneller ging en de eerste steeds langzamer. Nog vijf meter. Het huis was nu groots, allesomvattend; het vulde de horizon en de gedachten van de man. Niets was er verder op aarde, geen andere prikkelingen of zintuiglijke waarnemingen bestonden er nog. En toch leek de voordeur onbereikbaar ver weg nog. Een onmogelijkheid. Een onvermijdelijkheid ook. Hij moest die deur door.

Ineens, toch sneller dan verwacht, stond hij voor de deur, zijn tenen bijna tegen de drempel aan. Nu moet het gebeuren, dacht hij. Hij pakte de deurknop, die ijskoud aanvoelde. Zijn adem inhoudend, stak hij met één beweging een sleutel in het sleutelgat, zwaaide de deur open, stapte naar binnen en smet de deur achter zich dicht.

De lamp in de hal deed ook het licht naast de voordeur ontbranden. De koperen naamplaat was nu goed te zien. 'Prof. Dr. G.K. Friedman', stond er 'Psychiater – gedragstherapie angststoornissen'. Dokter Friedman deed zijn jas uit. Nog steeds trillend, begaf hij zich naar zijn spreekkamer, om zich klaar te maken voor weer een nieuwe dag vol met angsten van vreemden. Hij rilde.